DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 11 december 2008 *

I mål C-295/07 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 20 juni 2007,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av J. Flett, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Département du Loiret, företrätt av A. Carnelutti, avocat,

sökande i första instans,

Scott SA, Saint-Cloud (Frankrike), företrätt av J. Lever, QC, J. Gardner och G. Peretz, barristers, på uppdrag av R. Griffith och M. Papadakis, solicitors,

intervenient i första instans,

meddelar

* Rättegångsspråk: franska.

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann (referent) samt domarna M. Ilešič, A. Tizzano, A. Borg Barthet och J.-J. Kasel,

generaladvokat: P. Mengozzi,
justitiesekreterare: R. Grass,

och efter att den 5 juni 2008 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt den 29 mars 2007 i mål T-369/00, Département du Loiret mot kommissionen (REG 2007, s. II-851) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogiltigförklarade förstainstansrätten kommissionens beslut 2002/14/EG av den 12 juli 2000 om de stödåtgärder Frankrike genomfört till förmån för Scott Paper SA/ Kimberly-Clark (EGT 2002, L 12, s. 1) (nedan kallat det omtvistade beslutet) i den del det avser det stöd som beviljades i form av ett förmånligt pris på ett markområde som avses i artikel 1 i beslutet.

Tillämpliga bestämmelser

Förordning (EG) nr 659/1999

2 Artikel 14 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88] i EG-fördraget (EGT L 83, s. 1), med rubriken ”Återkrav av stöd”, har följande lydelse:

”1. Vid negativa beslut i fall av olagligt stöd skall kommissionen besluta att den berörda medlemsstaten skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att återkräva stödet från mottagaren (nedan kallat beslut om återkrav). Kommissionen skall inte återkräva stödet om detta skulle stå i strid med en allmän princip i gemenskapsrätten.

2. Det stöd som skall återkrävas enligt ett beslut om återkrav skall innefatta ränta med en lämplig räntesats som fastställs av kommissionen. Räntan skall betalas från det datum då det olagliga stödet stod till stödmottagarens förfogande till det datum då det har återbetalats.

3. Utan att det påverkar förordnanden av … domstol[en] enligt artikel [242] i fördraget skall återkravet verkställas utan dröjsmål och enligt den berörda medlemsstatens förfaranden enligt nationell lagstiftning, förutsatt att dessa förfaranden gör det möjligt att omedelbart och effektivt verkställa kommissionens beslut. I det syftet skall de berörda medlemsstaterna vid förfaranden inför nationella domstolar vidta alla nödvändiga åtgärder som är tillgängliga i deras respektive rättssystem, inbegripet interimistiska åtgärder, utan att gemenskapsrätten påverkas.”

Meddelande från kommissionen om de räntesatser som är tillämpliga vid återbetalning av stöd som olagligt beviljats

3 I sitt meddelande 2003/C 110/08 av den 8 maj 2003 om de räntesatser som är tillämpliga vid återbetalning av stöd som olagligt beviljats (EUT C 110, s. 21) (nedan kallat 2003 års meddelande), anger kommissionen följande:

”…

… frågan [har] väckts om denna räntesats skall tillämpas som enkel eller sammansatt ränta... Kommissionen anser det därför nödvändigt att nu klargöra sin ståndpunkt i frågan.

…

Trots de olika förhållandena framstår det … som om effekterna av olagligt stöd blir att stödmottagaren får tillgång till finansiering på samma villkor som vid ett medelfristigt lån utan ränta. Av det skälet förefaller sammansatt ränta vara nödvändig för att garantera att de finansiella fördelarna med detta förhållande neutraliseras helt och hållet.

Därför vill kommissionen meddela medlemsstaterna och berörda parter att den i framtida beslut om att begära återkrav av stöd som beviljats olagligt kommer att

tillämpa den referensränta som tillämpas för att beräkna nettobidragsekvivalenten för regionalt stöd med sammansatt ränta. I enlighet med normal marknadspraxis skall den effektiva räntan beräknas på årsbasis. Likaså förväntar sig kommissionen att medlemsstaterna tillämpar sammansatt ränta vid fullföljandet av utestående beslut om återkrav, såvida detta inte skulle stå i strid med någon allmän princip i gemenskapslagstiftningen.”

Förordning (EG) nr 794/2004

4 Artikel 11 i kommissionens förordning (EG) nr 794/2004 av den 21 april 2004 om genomförande av rådets förordning (EG) nr 659/1999 (EUT L 140, s. 1), med rubriken ”Metod för tillämpning av ränta”, har följande lydelse:

”1. Den räntesats som skall tillämpas skall vara den räntesats som var tillämplig den dag då olagligt stöd först ställdes till mottagarens förfogande.

2. Räntan skall kapitaliseras fram till den dag då stödet har återbetalats. På den upplupna räntan från föregående år skall ränta löpa varje efterföljande år.

3. Den räntesats som avses i punkt 1 skall tillämpas under hela perioden fram till den dag då stödet har återbetalats. Om det emellertid har förflutit mer än fem år mellan den dag då det olagliga stödet först ställdes till mottagarens förfogande och den dag då

stödet har återbetalats, skall räntesatsen beräknas på nytt vart femte år, med utgångspunkt från den gällande räntesatsen vid tidpunkten för den nya beräkningen.”

5 Enligt artikel 13 femte stycket i förordningen skall artikel 11 i densamma tillämpas på varje beslut om återkrav som delges efter den dag då denna förordning träder i kraft.

Tvistens bakgrund och det omtvistade beslutet

6 Tvistens bakgrund har återgetts i punkterna 1–8 i den överklagade domen och kan sammanfattas enligt följande.

7 Orléans stad, departementet Loiret (nedan kallat Département du Loiret) (Frankrike) och Scott SA (nedan kallat Scott) ingick den 31 augusti 1987 ett avtal om försäljning av ett markområde till det sistnämnda företaget för att uppföra en industrianläggning. I avtalet uppgavs att Département du Loiret och Orléans stad skulle bidra ekonomiskt till områdets iordningställande till förmån för Scott, dock högst med 80 miljoner (FRF) (12,2 miljoner euro).

8 I januari 1996 köptes Scott av Kimberly-Clark Corp som meddelade att fabriken skulle läggas ned i januari 1998. Fabrikens tillgångar, det vill säga marken och pappersfabriken, köptes av Procter & Gamble i juni 1998.

9 Sedan den franska revisionsrätten publicerat en rapport i november 1996 erhöll kommissionen ett klagomål beträffande det aktuella stödet. Efter skriftväxling med franska myndigheter mellan januari 1997 och april 1998 informerade kommissionen, genom skrivelse av den 10 juli 1998, nämnda myndigheter om sitt beslut den 20 maj 1998 att inleda ett förfarande enligt artikel 93.2 i EG-fördraget (nu artikel 88.2 EG).

10 Det omtvistade beslutet återges i den överklagade domen enligt följande:

”10 I det [omtvistade] beslutet i dess ändrade lydelse föreskrivs följande:

’Artikel 1

Det statliga stöd i form av ett förmånligt tomtpris och en förmånlig reningsavgift som Frankrike har genomfört till förmån för Scott, till ett belopp av 39,58 miljoner franska franc (6,03 miljoner euro) motsvarande ett nuvärde på 80,77 miljoner franska franc (12,3 miljoner euro) vad avser det förmånliga tomtpriset … är oförenligt med den gemensamma marknaden.

Artikel 2

1. Frankrike skall vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att från stödmottagaren återkräva det stöd som avses i artikel 1 och som olagligen redan utbetalats till stödmottagaren.

2. Återkravet skall ske utan dröjsmål och i enlighet med förfarandena i nationell lagstiftning, förutsatt att dessa förfaranden gör det möjligt att omedelbart och effektivt verkställa detta beslut. Det stöd som skall återkrävas skall innefatta ränta som löper från den dag stödet stod till stödmottagarens förfogande till den dag det har återbetalats. Räntan skall beräknas på grundval av den referensränta som används vid beräkningen av bidragsekvivalenten inom ramen för regionalstöd.'

11. Vad gäller uttaget av ränta har kommissionen angett följande (skäl 239 i det [omtvistade] beslutet):

'För att återställa de ekonomiska villkor som företaget skulle ha stått inför om det oförenliga stödet inte hade givits, skall de franska myndigheterna vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att undanröja de fördelar som följer av stödet och för att återkräva stödet från stödmottagaren.

…'

12. Vid kommissionens beräkning av nuvärdet av det stöd som skall återbetalas, det vill säga 80,77 miljoner FRF (se punkt 10 ovan), har en räntesats tillämpats, räknat från den dag det olagliga stödet beviljades fram till dess att det [omtvistade] beslutet antogs. Denna räntesats, som motsvarar det referenstal som kommissionen använder för att beräkna inslaget av stöd i offentliga subventioner i Frankrike, är ’5,7 procent sedan den 1 januari 2000’ (skälen 172 och 239 i det [omtvistade] beslutet).”

Förfarandet i första instans och den överklagade domen

11 Département du Loiret väckte talan mot det omtvistade beslutet genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 4 december 2000. Département du Loiret yrkade att det omtvistade beslutet skulle ogiltigförklaras i den del det fastställde att det statliga stöd som beviljats i form av ett förmånligt markpris var olagligt och att 39,58 miljoner FRF (6,03 miljoner euro), motsvarande ett nuvärde på 80,77 miljoner FRF (12,3 miljoner euro), skulle återbetalas.

12 Scott, som även väckte talan vid förstainstansrätten med yrkande om att det omtvistade beslutet skulle ogiltigförklaras i vissa delar (mål T-366/00, Scott mot kommissionen), intervenerade i detta förfarande till stöd för Département du Loirets yrkanden.

13 Kommissionen yrkade att förstainstansrätten skulle ogilla Département du Loirets talan.

14 I den överklagade domen kom förstainstansrätten fram till att det omtvistade beslutet inte var tillräckligt motiverat vad gäller kapitaliseringen av räntan. Rätten biföll därför talan såvitt avsåg den femte delen av den andra grunden och ogiltigförklarade nämnda beslut i den del det avser det stöd som beviljats i form av ett förmånligt pris på ett markområde som avses i artikel 1 i beslutet. Övriga grunder och argument som åberopats till stöd för talan prövades inte.

15 Vad gäller användningen av sammansatt ränta konstaterade förstainstansrätten inledningsvis i punkt 36 i den överklagade domen att det i det omtvistade beslutet inte närmare anges att det är fråga om en sammansatt ränta. Det är först när läsaren gör en beräkning av förhållandet mellan stödets initiala värde och dess ”nuvärde”, såsom dessa angetts i det omtvistade beslutet, som det framgår att en sammansatt ränta har använts. Kommissionen har inte heller motiverat varför en sammansatt ränta snarare än en enkel ränta har använts.

16 I punkt 43 i den överklagade domen kom förstainstansrätten sedan fram till att tillämpningen av sammansatt ränta i det förevarande fallet var ett första uttryck för en ny och viktig policy hos kommissionen som denna inte alls hade motiverat. Kommissionen borde i det omtvistade beslutet dels ha angett att den hade bestämt att kapitalisera räntan, dels ha motiverat sitt tillvägagångssätt.

17 Motiveringsskyldigheten har enligt vad som sägs i punkt 44 i den överklagade domen stärkts då den tid som förflutit mellan tidpunkten för den omtvistade försäljningen och den tidpunkt då det angripna beslutet fattades – närmare bestämt 13 år – har inneburit att tillämpningen av en sammansatt ränta haft betydande ekonomiska konsekvenser på det stödbelopp som skall återbetalas.

18 I punkt 45 i den överklagade domen konstaterade förstainstansrätten att kommissionens motivering av räntesatsens storlek dessutom var otillräcklig.

19 Kommissionen gjorde gällande att tillämpningen av en sammansatt ränta för att uppräkna stödets ursprungliga värde var motiverad av nödvändigheten att återupprätta en effektiv konkurrens genom undanröjande av den fördel som mottagaren av stödet haft. Som svar på detta argument påpekade förstainstansrätten i punkt 49 i den överklagade domen att det för ett sådant rättfärdigande emellertid dels krävs att mottagaren av stödet fortfarande vid denna tidpunkt har en sådan fördel, dels att formen för det omtvistade stödet kan likställas med ett räntefritt lån vars storlek motsvarar beloppet för det ursprungliga stödet. Det omtvistade beslutet innehåller inte någon förklaring på denna punkt.

20 I detta avseende erinrade förstainstansrätten i punkt 50 i den överklagade domen om att det med hänsyn till arten av det stöd som Scott beviljades under år 1987, genom att iordningställd mark överläts till bolaget till ett förmånligt pris, inte alls är uppenbart att beräkningen av nuvärdet av det uppskattade ursprungliga stödet, genom en tillämpning av en sammansatt ränta på 5,7 procent för den aktuella perioden, resulterar i ett belopp som motsvarar värdet av den fördel som mottagaren av stödet haft i egenskap av ägare av egendomen år 2000.

21 Enligt punkt 51 i den överklagade domen var det för övrigt utrett att marken och fabriken hade sålts till Procter & Gamble år 1998. Det pris som de franska myndigheterna uppgett var dock lägre än såväl det värde som kommissionen fastställt för år 1987 som det pris som Scott betalat. Kommissionen förnekade inte att denna försäljning skett under normala marknadsmässiga förhållanden, och i sin analys av försäljningen, i det omtvistade beslutet, godtog den att det var möjligt att marken hade sålts för detta pris.

22 I punkt 52 i den överklagade domen fann förstainstansrätten att den, under dessa förhållanden och i avsaknad av en motivering i det omtvistade beslutet vad gäller sambandet mellan den fördel som Scott påståtts ha haft år 2000 och beloppet 80,77 miljoner FRF, inte hade någon möjlighet att utöva sin prövningsrätt avseende frågan huruvida tillämpningen av en sammansatt ränta leder till ett nuvärde som motsvarar värdet av den fördel som ska undanröjas.

23 I punkt 53 i den överklagade domen fann förstainstansrätten slutligen att det fanns en inkonsekvens i det omtvistade beslutet. Kommissionen tillämpade nämligen, utan att motivera varför, en sammansatt ränta fram till och med tidpunkten då beslutet antogs och, därefter, enkel ränta fram till och med tidpunkten för återbetalningen av stödet. I artikel 2 i beslutet föreskrivs att återkravet skall ske i enlighet med förfarandena i nationell lagstiftning, vilket medför att ränta för den period som löper från dagen för beslutets antagande till den dag då stödet betalas tillbaka ska beräknas med enkel ränta.

Förfarandet vid domstolen och parternas yrkanden

24 Genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 20 juni 2007 har kommissionen överklagat förstainstansrättens dom.

25 Kommissionen har yrkat att domstolen ska bifalla överklagandet och följaktligen upphäva förstainstansrättens dom i dess helhet. Med hänsyn till tvistens beskaffenhet har kommissionen yrkat att domstolen ska avgöra målet slutligt och därvid fastställa att det omtvistade beslutet är tillräckligt motiverat avseende tillämpningen av sammansatt ränta. För det fall domstolen skulle finna att målet inte är färdigt för avgörande, har kommissionen yrkat att målet ska återförvisas till förstainstansrätten för avgörande.

26 Kommissionen har följaktligen även yrkat att förstainstansrätten ska förplikta Département du Loiret att bära sin egen rättegångskostnad och ersätta kommissionens rättegångskostnad för förfarandena vid domstolen och förstainstansrätten samt förplikta Scott att bära sin egen rättegångskostnad för förfarandena vid domstolen och förstainstansrätten.

27 Département du Loiret har yrkat att överklagandet ska ogillas i sin helhet och att kommissionen ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna vid domstolen.

28 Scott har yrkat att kommissionens överklagande ska ogillas och att kommissionen ska förpliktas att ersätta Scotts kostnader för att tillvarata sina intressen vid domstolen.

Överklagandet

29 Till stöd för sitt överklagande har kommissionen åberopat åtta grunder som utgår ifrån nedanstående respektive påståenden:

— Ett beslut är tillräckligt motiverat om en enkel matematisk uträkning gör det möjligt att förstå vilken beräkningsmetod som använts.

— Att sammansatt ränta tillämpats följer med nödvändighet underförstått av det omtvistade beslutets motivering, eftersom dess syfte är att återskapa den situation som tidigare förelåg.

— Bevisbördan har omkastats på ett rättsstridigt sätt. Det ankom på sökanden att visa att den påstådda ändringen av praxis förelåg. Det ankom inte på kommissionen att visa att en sådan ändring inte förelåg.

— Kommissionen har ingen lagstadgad skyldighet att fastställa att stödmottagaren åtnjuter en fördel vid tidpunkten för beslutet om återkrav.

— Domen grundas på spekulationer och inte bevisning och omkastar dessutom bevisbördan vad gäller det påstådda priset till Procter & Gamble för fabrikens tillgångar.

— Ett försäljningspris som hävdas elva år efter det att stödet beviljades är inte relevant för beräkningen av vilket stödbelopp som ska återkrävas.

— I enlighet med kommissionens skyldighet att säkerställa att slutliga beslut om statligt stöd verkställs, regleras frågan huruvida återkravet ska ske med tillämpning av enkel eller sammansatt ränta av gemenskapsrätten och inte av nationell rätt, om detta inte regleras i det slutliga beslutet.

— Frågan om räntan kan skiljas från kapitalbeloppet. Det finns under alla omständigheter endast rättslig grund för att ogiltigförklara det omtvistade beslutet i den del där en ränta tillämpas som är högre än enkel ränta.

Den första grunden

Parternas argument

30 Kommissionen anser att ett beslut är tillräckligt motiverat om en enkel matematisk uträkning gör det möjligt att förstå vilken beräkningsmetod som använts (i detta fall sammansatt ränta). Alla nödvändiga upplysningar finns emellertid i det omtvistade beslutet och formeln är en formel som alla känner till. Förstainstansrätten kunde därför inte grunda ogiltigförklaringen av det omtvistade beslutet på i synnerhet det faktum, som påpekats i punkt 36 i den överklagande domen, att det är endast om läsaren gör en viss matematisk uträkning som han kan förstå att sammansatt ränta har använts.

31 Enligt Département du Loiret saknar denna grund verkan, eftersom den del av förstainstansrättens resonemang som kritiseras härmed inte ingår i förstainstansrättens motivering utan i stället utgör en utfyllande beskrivning av den valda metoden för nuvärdesberäkning, då denna inte anges eller förklaras i det omtvistade beslutet. Förstainstansrätten ogiltigförklarade nämligen beslutet på grund av att användningen av denna metod, som inte tidigare skett i kommissionens praxis, inte hade motiverats i det omtvistade beslutet.

32 Scott anser även att det endast rör sig om en iakttagelse av faktiska omständigheter som förstainstansrätten inte lagt till grund för att ogiltigförklara det omtvistade beslutet.

Domstolens bedömning

33 I punkt 36 i den överklagade domen slog förstainstansrätten fast att det inte preciseras i det omtvistade beslutet att sammansatt ränta tillämpats och att läsaren endast med hjälp av en viss beräkning kan komma fram till att sådan ränta använts. Det är riktigt att detta konstaterande ingår i den analys som förstainstansrätten gjorde för att kontrollera om kommissionens beslut att nuvärdesberäkna stödbeloppet med hjälp av sammansatt ränta var tillräckligt motiverat.

34 En läsning av denna passage i sitt sammanhang, i synnerhet jämförd med punkterna 37–43 i den överklagade domen, visar dock att detta konstaterande endast har en underordnad roll och inte utgör grunden för förstainstansrättens slutsats, i punkt 54 i den överklagade domen, att det omtvistade beslutet inte är tillräckligt motiverat. Den sistnämnda slutsatsen vilar snarare på slutsatsen i punkt 36 i den överklagade domen att kommissionen borde ha angett skälen till att den använt en sammansatt ränta i stället för en enkel ränta.

35 Eftersom den första grunden saknar verkan, kan överklagandet inte bifallas på denna grund.

Den andra grunden

Parternas argument

36 Kommissionen anser, återigen med hänvisning till punkt 36 i den överklagade domen, att tillämpningen av den sammansatta räntan under alla omständigheter underförstått framgår av motiveringen av det omtvistade beslutet, med hänsyn till dess syfte att återskapa den situation som tidigare förelåg. Inflationen är en nutida ekonomisk

företeelse som uttrycks i årliga sammansatta termer. Om man inte tillämpar en sammansatt räntesats mäts pengars nuvärde inte på ett korrekt sätt och förmånen undanröjs följaktligen inte. Denna analys stöds för övrigt av förstainstansrättens dom av den 8 juni 1995 i mål T-459/93, Siemens mot kommissionen,(REG 1995, s. II-1675), punkterna 96–98.

37 Département du Loiret anser för det första att tillämpningen av sammansatt ränta inte kunde vara underförstådd vid den aktuella tidpunkten med hänsyn till då gällande bestämmelser samt kommissionens ställningstaganden och beslutspraxis.

38 Département du Loiret har vad gäller ränteberäkningsmetoden särskilt påpekat att det, i kommissionens skrivelse SG(91) D/4577 av den 4 mars 1991 till medlemsstaterna (Meddelande till medlemsstaterna om förfarandena för anmälan av planerat stöd och förfaranden som tillämpas när stöd beviljas i strid med reglerna i artikel [88].3 i [EG]-fördraget), uttryckligen anges att den beräkningsmetod ska användas som föreskrivs i nationell rätt hos den medlemsstat som mottar det negativa beslutet. I punkt 2 slutet av fjärde stycket i meddelandet anger kommissionen att återbetalningen ska ”göras enligt bestämmelserna i nationell rätt, inklusive dem som avser dröjsmålsränta på statliga fordringar”.

39 Enligt Département du Loiret utgör denna skrivelse ett referensdokument, vilket framgår av domstolens dom av den 24 september 2002 i de förenade målen C-74/00 P och C-75/00, P Falck och Acciaierie di Bolzano mot kommissionen (REG 2002, s. I-7869), punkterna 164 och 165. I fråga om ränta har kommissionen genom sin skrivelse dessutom gett uttryck för vad som var tillämplig rätt på området fram till dess att förordning nr 794/2004 antogs. 2003 års meddelande ändrade skrivelsen endast såvitt avser metoden för nuvärdesberäkning.

40 Under den aktuella perioden var – och är fortfarande – inställningen i nationell lagstiftning i många medlemsstater att priset för den tid som förflutit betalas genom påförande av enkel ränta.

41 Det följer vidare av domstolens dom av den 26 november 1975 i mål 73/74, Groupement des fabricants de papiers peints de Belgique m.fl. mot kommissionen (REG 1975, s. 1491; svensk specialutgåva, volym 2, s. 525), att det omtvistade beslutet under alla omständigheter inte kunde ges en underförstådd motivering, eftersom det gick betydligt längre än tidigare beslut.

42 Scott har gjort gällande att den andra grunden inte motsvarar den argumentation som förstainstansrätten lagt till grund för att ogiltigförklara det omtvistade beslutet och att den även strider mot såväl lagstiftningshistoriken som kommissionens praxis vid den aktuella tidpunkten.

Domstolens bedömning

43 Domstolen konstaterar inledningsvis att förstainstansrätten i punkt 35 i den överklagade domen korrekt hänvisat till fast rättspraxis enligt vilken den motivering som erfordras enligt artikel 253 EG ska vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen ska klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att domstolen ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt. Kravet på motivering ska bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, särskilt rättsaktens innehåll, de anförda skälens karaktär och det intresse som de vilka

rättsakten är riktad till, eller andra personer som direkt eller personligen berörs av den, kan ha av att få förklaringar. Det krävs vidare inte att alla relevanta faktiska och rättsliga förhållanden anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 253 EG inte enbart skall ske mot bakgrund av dess lydelse, utan även mot bakgrund av sammanhanget och alla rättsregler på det aktuella området (se bland annat dom av den 2 april 1998 i mål C-367/95 P, kommissionen mot Sytraval och Brink's France, REG 1998, s. I-1719, punkt 63, och av den 10 juli 2008 i mål C-413/06 P, Bertelsmann och Sony Corporation of America/Impala, s. I-4951, punkt 166).

44 Det följer dessutom även av rättspraxis att ett kommissionsbeslut som ligger i linje med fast beslutspraxis får ges en summarisk motivering, med hänvisning till denna praxis. Om kommissionen i beslutet däremot går längre än i sina tidigare beslut åligger det kommissionen att på ett uttryckligt sätt utveckla sitt resonemang (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Groupement des fabricants de papiers peints de Belgique m.fl. mot kommissionen, punkt 31, samt dom av den 30 september 2003 i mål C-301/96, Tyskland mot kommissionen, REG 2003, s. I-9919, punkterna 88 och 92).

45 Detta krav gäller i desto större utsträckning när det, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 38 i sitt förslag till avgörande, är fråga om en påstått underförstådd motivering.

46 Det är emellertid utrett att då det omtvistade beslutet antogs preciserades det inte i vare sig några gemenskapsrättsliga bestämmelser eller i domstolens eller förstainstansrättens praxis att räntan på ett stöd som ska återkrävas ska vara sammansatt. Såsom förstainstansrätten påpekat i punkt 40 i den överklagade domen har kommissionen i 2003 års meddelande i stället uttryckligen medgett att frågan uppstått, om räntan skulle vara enkel eller sammansatt, och att det var brådskade att klargöra dess ståndpunkt. Vid detta tillfälle informerade kommissionen medlemsstaterna och alla berörda parter om att den i alla framtida beslut om återkrav av otillåtet stöd som den kan komma att fatta kommer att tillämpa en sammansatt ränta.

47 Domstolen konstaterar också att kommissionen i sitt svar den 11 september 2006 på förstainstansrättens skrivelse av den 27 juli 2006 medgett att den i de slutliga negativa beslut som fattades före det omtvistade beslutet inte preciserat att beräkningsmetoden för sammansatt ränta skulle tillämpas.

48 Enligt vad förstainstansrätten konstaterade i punkt 42 i den överklagade domen var kommissionen oförmögen att ange ett enda beslut som fattats före det omtvistade beslutet där kommissionen faktiskt använt sammansatt ränta. Inför domstolen har kommissionen endast påpekat, utan vidare precisering, att den redan meddelat förstainstansrätten exempel på statligt stöd där kommissionen tillämpat sammansatt ränta.

49 Förstainstansrätten har således haft fog för att i punkt 43 i den överklagade domen fastslå att tillämpningen av sammansatt ränta i det förevarande fallet var ett första uttryck för en ny och viktig policy hos kommissionen som denna borde ha motiverat.

50 I motsats till vad kommissionen har gjort gällande följer härav att även om det i det omtvistade beslutet preciserades att de fördelar som följer av stödet skall undanröjas för att återställa den tidigare situationen kan det inte anses framgå underförstått av det omtvistade beslutet att sammansatt ränta ska tillämpas.

51 Överklagandet kan således inte heller vinna bifall såvitt avser den andra grunden.

Den tredje grunden

Parternas argument

52 Kommissionen har med hänvisning till punkt 43 i den överklagade domen gjort gällande att domen innebär att bevisbördan i förfaranden om statligt stöd och förfaranden vid förstainstansrätten omkastas på ett rättsstridigt sätt. Département Loiret har inte inkommit med någon bevisning som stöder dess påstående att kommissionen ändrat sin praxis. Påståendet har under alla omständigheter tillbakavisats av kommissionen, bland annat i dess svar av den 11 september 2006 på en fråga från förstainstansrätten.

53 Département du Loiret anser att grunden är såväl faktiskt som rättsligt felaktig. Departementet utvecklade sin grund för ogiltigförklaring på grund av bristande motivering med hänsyn till tidigare praxis i tillräcklig utsträckning vid förstainstansrätten. Det ankom därför på kommissionen, som är den som per definition bäst känner till sin egen praxis, att korrigera påståenden den anser felaktiga.

54 Scott anser också att Département du Loiret och bolaget lämnade en detaljerad redogörelse vid förstainstansrätten för gjorda utredningar som visade att kommissionen aldrig använt sammansatt ränta före det omtvistade beslutet. Att försöka åberopa att bevisbördan omkastats i detta avseende vore fullständigt ogrundat.

Domstolens bedömning

55 Domstolen påpekar inledningsvis att frågan om vad som var kommissionens beslutspraxis före det omtvistade beslutet är en fråga som avser de faktiska omständigheterna vilken domstolen inte är behörig att pröva inom ramen för ett överklagande. Förstainstansrätten är nämligen ensam behörig att fastställa de faktiska omständigheterna och bedöma bevisningen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 28 juni 2005 i de förenade målen C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P och C-213/02 P, Dansk Rørindustri m.fl. mot kommissionen, REG 2005, s. I-5425, punkterna 177 och 180).

56 Domstolen är däremot behörig att pröva huruvida processuella regler om bevisbörda och bevisning har följts (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 december 1998 i mål C-185/95 P, Baustahlgewebe mot kommissionen, REG 1998, s. I-8417, punkt 24, samt domen i det ovannämnda målet Bertelsmann och Sony Corporation of America mot Impala, punkt 29).

57 Det ska emellertid erinras om att en bristande motivering i strid med artikel 253 EG innebär ett åsidosättande av väsentliga formföreskrifter enligt artikel 230 EG och utgör en grund som gemenskapsdomstolarna kan, eller till och med ska, pröva ex officio (dom av den 20 februari 1997 i mål C-166/95 P, kommissionen mot Daffix, REG 1997, s. I-983, punkt 24, samt domen i det ovannämnda målet Bertelsmann och Sony Corporation of America mot Impala, punkt 174).

58 Förstainstansrätten har således haft fog för att, i sin analys av om det omtvistade beslutet var tillräckligt motiverat i den del som avser beräkningen av ränta, undersöka

vilken som var kommissionens beslutspraxis före det omtvistade beslutet, ställa frågor härom till kommissionen och av svaret dra nödvändiga slutsatser.

59 Överklagandet kan således inte vinna bifall såvitt avser den tredje grunden.

Den fjärde grunden

Parternas argument

60 Kommissionen anser med hänvisning till punkterna 50 och 52 i den överklagade domen att förstainstansrätten felaktigt kom fram till att kommissionen har en lagstadgad skyldighet att fastslå att stödmottagaren drar fördel av stödet vid tidpunkten för beslutet om återkrav. Kommissionen menar att detta synsätt vilar på en felaktig uppfattning av det huvudsakliga föremålet och syftet med bestämmelserna om statligt stöd. Dessa avser konkurrensen mellan medlemsstaterna och inte mellan företag. Det är först vid den tidpunkt då stödet beviljas som kommissionen fastställer att villkoren i artikel 87.1 EG är uppfyllda. Kommissionen är vare sig skyldig att återigen kontrollera att villkoren är uppfyllda då återkravsbeslutet fattas eller ens behörig att göra så.

61 Enligt Département du Loiret saknas fog för grunden, då den ger den överklagade domen en betydelse som den inte har. Förstainstansrätten avsåg inte på något sätt att som nytt villkor för återbetalning kräva att det kontrollerades att Scott fortfarande drog fördel av stödet vid tidpunkten för det negativa beslutet. I stället avsåg förstainstansrätten att ett sådant beslut ska ge den möjlighet att säkerställa att värdet av

fördelen har beräknats på ett korrekt sätt, vid denna tidpunkt, utifrån det resonemang och de ekonomiska parametrar som lagts till grund för beslutet.

62 Scott har i detta avseende gjort gällande att förstainstansrätten i den överklagade domen endast utvecklade sin kritik mot att tillämpningen av sammansatt ränta inte hade motiverats i det omtvistade beslutet.

Domstolens bedömning

63 Det framgår av punkterna 48–52 i den överklagade domen att förstainstansrätten inte haft för avsikt att fastställa som allmän princip att kommissionen, för att kunna fatta beslut om återkrav, är skyldig att klargöra att stödmottagaren fortfarande drar fördel av stödet vid tidpunkten för beslutet om återkrav. Förstainstansrättens resonemang för att utreda om stödmottagaren fortfarande drar fördel av stödet vid denna tidpunkt ingår tydligt i dess analys för att utröna om tillämpningen av sammansatt ränta motiveras av kravet på att undanröja den fördel som stödmottagaren åtnjutit.

64 Grunden saknar således fog, eftersom den utgår ifrån en felaktig tolkning av den överklagade domen. Den är för övrigt verkningslös av den anledningen att förstainstansrättens konstaterande i punkt 43 i den överklagade domen – att kommissionen inte förklarat varför den för första gången tillämpat sammansatt ränta – i sig är tillräckligt för att komma fram till slutsatsen, i punkt 54 i den överklagade domen, att det omtvistade beslutet inte är tillräckligt motiverat.

Den femte grunden

Parternas argument

65 Kommissionen anser med hänvisning till punkt 51 i den överklagade domen att domen rättsstridigt grundas på spekulationer snarare än bevisning när det gäller det påstådda priset för de fabrikstillgångar som Procter & Gamble förvärvade år 1998. Med åberopande av bevisbördereglerna vid såväl kommissionen som förstainstansrätten har kommissionen anfört att den i det omtvistade beslutet påpekade att någon bevisning i alla händelser inte hade framlagts som stöd för detta försäljningspris.

66 Département du Loiret har gjort gällande att den femte grunden avser en överflödig fråga och endast utgör en omständighet bland andra som syftar till att ifrågasätta förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna. Överklagandet kan därför inte prövas såvitt avser denna grund.

67 Scott har anfört att det i den omtvistade punkten i den överklagade domen endast ges en beskrivning av den faktiska situationen vid förstainstansrätten, varför kommissionen inte har möjlighet att diskutera innehållet i nämnda punkt. Punkten skulle vidare kunna tas bort utan att detta skulle innebära att domen upphävdes.

Domstolens bedömning

68 Den femte grunden avser en passage i den överklagade domen där förstainstansrätten, i sin analys för att utröna om tillämpningen av sammansatt ränta motiveras av kravet på att undanröja den fördel som stödmottagaren åtnjutit, avsåg att ge uttryck för sina tvivel i fråga om värdet på den fördel som Scott åtnjöt vid tidpunkten för det omtvistade beslutet.

69 Den femte grunden är precis som den fjärde grunden således verkningslös, eftersom förstainstansrättens konstaterande i punkt 43 i den överklagade domen, att kommissionen inte förklarat varför den för första gången tillämpat sammansatt ränta, i sig är tillräckligt för att komma fram till slutsatsen i punkt 54 i den överklagade domen att det omtvistade beslutet inte är tillräckligt motiverat.

Den sjätte grunden

Parternas argument

70 Med hänvisning till punkterna 51 och 52 i den överklagade domen har kommissionen gjort gällande att förstainstansrätten i domen felaktigt kommit fram till att det påstådda priset för de fabrikstillgångar som Procter & Gamble förvärvade år 1998, elva år efter det att stödet beviljades, var relevant för beräkningen av vilket stödbelopp som skulle återkrävas.

71 Samma institution har påpekat att det otvivelaktigt är så att Scott erhållit ett omfattande statligt stöd och att det finns flera anledningar till att värdet på tillgångarna har gått ned. Värdet på ett otillåtet stöd som är oförenligt med den gemensamma marknaden beräknas då det beviljas. Målsättningen att återställa den tidigare situationen medför med nödvändighet att sammansatt ränta tillämpas, oavsett vad stödmottagaren gjort med stödet under tiden.

72 Enligt Département du Loiret kan överklagandet inte prövas på denna grund då den avser förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna. Då punkterna 51 och 52 i den överklagade domen dessutom innehåller en överflödig motivering saknar eventuella invändningar mot dessa punkter verkan. Scott har anfört samma argument som inom ramen för den femte grunden.

Domstolens bedömning

73 På samma sätt som den femte grunden avser den sjätte grunden en passage i den överklagade domen, där förstainstansrätten, i sin analys för att utröna om tillämpningen av sammansatt ränta motiveras av kravet på att undanröja den fördel som stödmottagaren åtnjutit, avsåg att ge uttryck för sina tvivel i fråga om värdet på den förmån som Scott åtnjöt vid tidpunkten för det omtvistade beslutet.

74 Även denna grund är således verkningslös, eftersom förstainstansrättens konstaterande i punkt 43 i den överklagade domen – att kommissionen inte förklarat varför den för första gången tillämpat sammansatt ränta – i sig är tillräckligt för att komma fram till slutsatsen, i punkt 54 i den överklagade domen, att det omtvistade beslutet inte är tillräckligt motiverat.

Den sjunde grunden

Parternas argument

75 Kommissionen anser med hänvisning till punkt 53 i den överklagade domen att förstainstansrätten i domen felaktigt anser att frågan huruvida räntan på det återkrävda stödet är enkel eller sammansatt regleras enligt ”nationella förfaranden”, för det fall inget sägs härom i ett slutligt beslut om statligt stöd.

76 Kravet att tillämpa en sammansatt ränta är en materiell och inte en processuell fråga, liksom själva räntesatsen. Det rör sig här om en väsentlig gemenskapsrättslig fråga, eftersom syftet är att undanröja fördelen i dess helhet och återupprätta den tidigare situationen, vilket kräver att penningvärdet mäts på korrekt sätt över tiden.

77 Om tillämpningen av sammansatt ränta vore en processuell fråga skulle förordning nr 794/2004, per definition, vara rättsstridig då den skulle inkräkta på områden där medlemsstaterna är behöriga enligt artikel 14.3 i förordning nr 659/1999.

78 Département du Loiret anser att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den sjunde grunden. Det är förvisso riktigt att metoden för att nuvärdesberäkna ett otillåtet statligt stöd utgör en materiell fråga som regleras av gemenskapsrätten. Vid den aktuella tidpunkten hänvisade emellertid gemenskapsrätten till nationell rätt för det fall inget angavs om detta i ett slutligt beslut.

79 Scott anser med hänsyn till rättsläget, såsom detta framgår av bland annat punkt 88 i domen i det ovannämnda målet Siemens och praxis vid den aktuella tidpunkten, att det omtvistade beslutet inte rimligen kan tolkas så, att de franska myndigheterna uppmanades att kringgå nationella rättsregler och göra en beräkning av sammansatt ränta för att bestämma nuvärdet på det belopp som skulle återkrävas mellan tidpunkten för nämnda beslut och tidpunkten då återbetalning faktiskt sker.

Domstolens bedömning

80 I artikel 2.2 första och andra meningen i det omtvistade beslutet föreskrivs följande:

”Återkravet [av det aktuella stödet] skall ske utan dröjsmål och i enlighet med förfarandena i nationell lagstiftning, förutsatt att dessa förfaranden gör det möjligt att omedelbart och effektivt verkställa detta beslut. Det stöd som skall återkrävas skall innefatta ränta som löper från den dag stödet stod till stödmottagarens förfogande till den dag det har återbetalats.”

81 Formuleringen ska tolkas mot bakgrund av hur rättsläget i gemenskapsrätten samt kommissionens praxis beträffande beräkning av nuvärdet av ett stödbelopp som ska återkrävas såg ut vid tidpunkten för det omtvistade beslutet.

82 Såsom redan konstaterats i punkt 46 ovan preciserades det inte, då det omtvistade beslutet antogs, vare sig i några gemenskapsrättsliga bestämmelser eller i domstolens eller förstainstansrättens praxis, huruvida räntan på ett stöd som ska återkrävas ska vara enkel eller sammansatt.

83 Det är förvisso riktigt att metoden för att nuvärdesberäkna ett otillåtet stöd utgör en materiell och inte en processuell fråga. Såsom Département du Loiret med fog har påpekat angav emellertid kommissionen, i sin skrivelse SG(91) D/4577 av den 4 mars 1991 till medlemsstaterna, att det slutliga beslut i vilket kommissionen fastställer att ett stöd är oförenligt med den gemensamma marknaden kommer att medföra ”återkrav av det stödbelopp som redan olagligen utbetalats, och detta ska ske enligt bestämmelserna i nationell rätt, inklusive dem som avser dröjsmålsränta på statliga fordringar, varvid räntan normalt ska löpa från och med den dag då de otillåtna stöden beviljades”.

84 I skrivelsen ansågs således frågan om ränta vara en processuell aspekt av själva återkravet och det hänvisades härvid till nationell rätt. Det var först i kommissionens meddelande om att vissa policydokument om statligt stöd är föråldrade (EUT 2004, C 115, s. 1) som kommissionen informerade medlemsstaterna och berörda tredje män om att den inte hade för avsikt att tillämpa skrivelsen längre, en skrivelse som kommissionen i likhet med övriga texter som avses i meddelandet kvalificerar som ”dokument om förfarandefrågor inom området statligt stöd”.

85 Det anges inte uttryckligen i det omtvistade beslutet att det stöd som ska återkrävas ska nuvärdesberäknas med tillämpning av sammansatt ränta och det har vidare inte bestritts att det i fransk rätt föreskrivs att enkel ränta ska tillämpas. Förstainstansrätten har således haft fog för att tolka artikel 2.2 i det omtvistade beslutet så, att bestämmelsen innebär att räntan för perioden mellan tidpunkten för det omtvistade beslutet och den tidpunkt då stödet återbetalas ska vara enkel och att det omtvistade beslutet därför innehöll en uppenbar inkonsekvens.

86 Överklagandet kan således inte heller vinna bifall såvitt avser den sjunde grunden.

Den åttonde grunden

Parternas argument

87 Kommissionen har gjort gällande att den överklagade domen är oproportionerlig, eftersom det omtvistade beslutet ogiltigförklaras i sin helhet (vad gäller markområdet och fabriken) med stöd av yrkanden som endast avser motiveringen av att sammansatt ränta har tillämpats. Frågan om räntan kunde, och borde, ha skilts från frågan om kapitalbeloppet. Vidare kunde och borde frågan om sammansatt ränta ha skilts från frågan om enkel ränta. Det ursprungliga stödbeloppet enligt det omtvistade beslutet och tillämpningen av enkel ränta har inte bestritts i den överklagade domen.

88 Den åttonde grunden ändrar inte tvisteföremålet. Grunderna för ett överklagande räknas upp i artikel 58.1 andra meningen i domstolens stadga och avser, per definition, frågor som kan uppstå eller belysas i en dom av förstainstansrätten. I förevarande mål innebär själva den överklagade domen ett åsidosättande av gemenskapsrätten.

89 Det vore djupt orättfärdigt och oförenligt med kravet på ett effektivt domstolsskydd att en dom (som i detta fall avkunnats till nackdel för kommissionen) fastställer en felaktig rättstillämpning, utan möjlighet till omprövning i ett överklagande. Slutsatsen stöds av artikel 113.1 i domstolens rättegångsregler, vari det erinras om den grundläggande

bestämmelsen enligt vilken ett yrkande om att förstainstansrättens dom helt eller delvis ska upphävas per definition ingår bland de frågor som kan föranleda ett överklagande.

90 Den åttonde grunden hänger dessutom inte samman med själva de grunder för ogiltigförklaring som förstainstansrätten godtagit utan snarare med följderna av dessa. Kommissionen anser att det ankommer på svaranden vid förstainstansrätten att, för en sökandes eller förstainstansrättens räkning, spontant undersöka vilka olika konsekvenser det skulle få om sökanden vann framgång. Svaranden skulle då tvingas att utveckla ytterligare en argumentation utifrån olika antaganden om vad förstainstansrätten eventuellt kan komma att göra.

91 Département du Loiret och Scott anser att överklagandet inte kan prövas såvitt avser den åttonde grunden, eftersom den innebär att tvisteföremålet utvidgas och innehåller ett nytt yrkande. Kommissionen har nämligen aldrig yrkat att förstainstansrätten endast skulle ogiltigförklara vissa delar av det omtvistade beslutet, även om kritik uttryckligen riktades mot metoden för nuvärdesberäkning.

92 Den uppdelning av enkel och sammansatt ränta som domstolen ombeds att göra i denna grund för att ändra den överklagade domen leder till en väsentlig ändring av det omtvistade beslutet, trots att förstainstansrätten, i frågor som rör statligt stöd, inte har full prövningsrätt. Sättet att beräkna räntan ingår helt och fullt i den beräkning som leder fram till det slutliga stödbeloppet. Motiveringen av varför en viss metod väljs är lika viktig som beslutet att anse ett stöd otillåtet och beräkningen av stödbeloppet före nuvärdesberäkning. Eftersom de i slutändan inte får särskiljas får beslutet inte heller ogiltigförklaras endast delvis.

Domstolens bedömning

— Upptagande till sakprövning av den åttonde grunden

93 Enligt artikel 58 första stycket i domstolens stadga ska ett överklagande till domstolen vara begränsat till rättsfrågor och får grundas på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten.

94 I artikel 113.1 föreskrivs vidare att ett överklagande till domstolen inte får avse annan sak än den som varit föremål för talan vid förstainstansrätten.

95 Domstolen erinrar härvid om att den, enligt fast rättspraxis, i princip endast är behörig att pröva den rättsliga bedömningen av de grunder och argument som framförts vid förstainstansrätten (dom av den 1 juni 1994 mål C-136/92 P, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m.fl., REG 1994, s. I-1981, punkt 59, samt av den 1 februari 2007 i mål C-266/05 P, Sison mot rådet, REG 2007, s. I-1233, punkt 95).

96 Med denna grund avser kommissionen inte att kritisera förstainstansrättens rättsliga bedömning i sig av en grund som har framförts där. Kritiken riktas snarare mot de konsekvenser förstainstansrätten drog av sin slutsats att talan skulle bifallas såvitt avsåg den femte delen av den andra grund som Département du Loiret åberopat, nämligen att

kommissionen inte i tillräcklig utsträckning hade motiverat sitt beslut att beräkna nuvärdet på stödet genom att tillämpa sammansatt ränta. Kommissionen anser att det var fel av förstainstansrätten att enbart på denna slutsats och i strid med proportionalitetsprincipen ogiltigförklara det omtvistade beslutet i sin helhet, i den mån det gäller det stöd som lämnats i form av ett förmånligt pris på det aktuella markområdet.

97 Även om domstolen är behörig att pröva förstainstansrättens rättsliga bedömning av de grunder och argument som har framförts vid den, ska domstolen dock, med risk att annars beröva överklagandeförfarandet en viktig del av sin betydelse, även vara behörig att bedöma de konsekvenser som förstainstansrätten dragit av sin rättsliga bedömning, vilka även de utgör en rättsfråga.

98 I detta sammanhang vill domstolen dessutom betona att parterna inte nödvändigtvis under förfarandet vid förstainstansrätten kan förutspå vilka konkreta konsekvenser förstainstansrätten kommer att dra i sin dom av att talan ska vinna bifall på en viss grund.

99 Av vad som anförts följer att en grund som åberopats i ett mål om överklagande mot en rättsföljd som förstainstansrätten har ansett följa av dess rättsliga bedömning av en grund som har framförts vid den inte kan anses ändra den ”sak … som varit föremål för talan vid förstainstansrätten”, i den mening som avses i artikel 113.2 i domstolens rättegångsregler.

100 Till skillnad från vad Département du Loiret och Scott har gjort gällande utgör den åttonde grunden inte heller något nytt yrkande, som ska avvisas med stöd av artikel113.1 andra strecksatsen i domstolens rättegångsregler.

101 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 93 i sitt förslag till avgörande, ska kommissionens yrkande vid förstainstansrätten, att Département du Loirets talan ska ogillas, även anses omfatta det snävare yrkandet att eventuellt endast ogilla talan delvis.

102 Följaktligen ska den invändning om rättegångshinder som Département du Loiret och Scott anfört mot den åttonde grunden ogillas.

— Huruvida det finns fog för den åttonde grunden

103 Om talan är välgrundad, ska förstainstansrätten enligt artiklarna 231 första stycket EG och artikel 224 sjätte stycket EG förklara den berörda rättsakten ogiltig.

104 Domstolen finner i detta avseende för det första att enbart det faktum att förstainstansrätten anser att sökandens talan om ogiltigförklaring kan bifallas, såvitt avser en grund som sökanden åberopat till stöd för den, inte per automatik ger förstainstansrätten möjlighet att ogiltigförklara den angripna rättsakten i dess helhet. Ogiltigförklaring av rättsakten i dess helhet kan inte ske om det tydligt framgår att nämnda grund endast avser en viss aspekt av den omtvistade rättsakten och därför endast ger stöd för att ogiltigförklara en del av densamma.

105 Det ska vidare erinras om att enligt fast rättspraxis är en ogiltigförklaring av en del av en gemenskapsrättsakt endast möjlig under förutsättning att denna del kan avskiljas från rättsakten i övrigt (dom av den 24 maj 2005 i mål C-244/03, Frankrike mot parlamentet och rådet, REG 2005, s. I-4021, punkt 12, samt där angiven rättspraxis).

106 Detta krav på avskiljbarhet är inte uppfyllt när rättsaktens kärninnehåll skulle ändras om en del av den ogiltigförklarades (domen i det ovannämnda målet Frankrike mot parlamentet och rådet, punkt 13).

107 Det är i förevarande fall obestridligt att frågan huruvida det ursprungliga stödbeloppet ska nuvärdesberäknas med tillämpning av enkel ränta eller sammansatt ränta inte inverkar på konstaterandet i det omtvistade beslutet att stödet är oförenligt med den gemensamma marknaden och att det ska återkrävas.

108 Domstolen finner härvid att det i artikel 1 i det omtvistade beslutet görs skillnad mellan det ursprungliga och det nuvärdesberäknade stödbeloppet. I vare sig det omtvistade

beslutet eller den överklagade domen finns något argument som skulle utgöra hinder mot att anse att frågan om ränta kan skiljas från stödets ursprungsbelopp.

109 I motsats till vad kommissionen har gjort gällande kan förstainstansrätten inte anses ha gjort åtskillnad mellan frågan om sammansatt respektive enkel ränta. För det första hade förstainstansrätten inte kunnat ersätta nuvärdesberäkningen av stödets ursprungsbelopp genom tillämpning av sammansatt ränta med tillämpning av enkel ränta i stället utan att ändra innehållet i det omtvistade beslutet. För det andra ska det påpekas att förstainstansrätten i punkterna 45–47 i den överklagade domen kom fram till att det omtvistade beslutet även är otillräckligt motiverat såvitt avser tillämpningen av en räntesats om 5,7 procent under en trettonårsperiod.

110 Av vad som anförts ovan följer att överklagandet ska bifallas på den åttonde grunden, i den del förstainstansrätten kritiseras för att inte ha gjort åtskillnad mellan räntefrågan och frågan om kapitalbeloppet samt för att ha ogiltigförklarat det omtvistade beslutet i dess helhet, i den mån det avser markområdet och fabriken, på grundval av yrkanden som endast avsåg motiveringen av nuvärdesberäkningen av det ursprungliga stödbeloppet.

Huruvida målet ska återförvisas till förstainstansrätten

111 Om domstolen upphäver förstainstansrättens dom får den enligt artikel 61.1 i domstolens stadga själv slutligt avgöra målet, om detta är färdigt för avgörande, eller återförvisa målet till förstainstansrätten för avgörande.

112 Eftersom förstainstansrätten endast prövat den femte delen av den andra grund som Département du Loiret åberopat till stöd för sin talan, anser domstolen inte att målet är färdigt för avgörande. Det ska därför återförvisas till förstainstansrätten.

113 Eftersom målet ska återförvisas till förstainstansrätten kommer beslut om de rättegångskostnader som uppkommit i förevarande mål om överklagande att meddelas senare.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) Den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt meddelade den 29 mars 2007 i mål T-369/00, Département du Loiret mot kommissionen, upphävs.

2) Målet återförvisas till Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt.

3) Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.

Underskrifter